

Glimrende og væsentlig artikel i Jyllands-Posten den 07.03.25 af talsperson for KFUM og KFUK i Danmark, Adam McMillan Mikkelsen:

7. MAR. 2025 KL. 10:00

Foreningslivet har svigtet: Vi har glemt at tage ordet

Børn og unge har ikke brug for flere fortællinger om, at vi kan gøre livet bedre. De har brug for konkrete eksempler på fællesskaber, der kan gøre dem stærke nok til at bære det, når det bliver svært.

Vi ved, at dobbelt så mange af de børn, der ikke går til fritidsaktiviteter, oplever ensomhed sammenlignet med børn, der har fritidsfællesskaber, skriver Adam McMillan Mikkelsen. Arkivfoto: Kasper Heden Andersen

ADAM MCMILLAN MIKKELSEN Talsperson, KFUM og KFUK

Med Trivselskommissionens anbefalinger får vi nu endelig stillet en diagnose, der peger på noget større end os selv og understreger en nødvendig erkendelse, vi har glemt i farten: at trivsel ikke handler om at leve et liv uden modgang, men om at kunne håndtere det, når det bliver svært.

Som samfund skal vi derfor spørge os selv, om vi er bevidste nok om, hvor børn og unge skal vende sig hen for at tilegne sig den rygsæk af erfaringer og egenskaber, Trivselskommissionen efterspørger?

Jeg tror, vi i foreningslivet bærer en del af ansvaret for, hvorfor det kan være svært at svare på. Jeg tror, vi har undervurderet vigtigheden af at blande os i den offentlige samtale.

Bedømt på de foreløbige reaktioner på kommissionens arbejde er der risiko for, at anbefalingerne bliver kogt ned til enkeltstående budskaber om f.eks. skærmfri skoler. Vigtigt tema, men også et tema, der ikke kan stå for sig selv. I så fald glemmer vi, at hele grundpræmissen for anbefalingerne hviler på, at vi anerkender kompleksiteten af udfordringen.

Adam McMillan Mikkelsen

I stedet burde vi pege pilen indad, spørge os selv, hvor vi har fejlet, men vigtigere, hvad vi vil gøre for at tage del i den fælles opgave for at løse trivselsudfordringerne. Fordi børn og unge har ikke brug for flere fortællinger om, at vi kan gøre livet bedre og nemmere. De har brug for konkrete eksempler og beviser på fællesskaber, der kan gøre dem stærke nok til at bære det, når det bliver svært.

Trivselskommissionen peger på foreningslivet som en kerneaktør i arbejdet med børn og unges trivsel. Vi ved, at dobbelt så mange af de børn, der ikke går til fritidsaktiviteter, oplever ensomhed sammenlignet med børn, der har fritidsfællesskaber. Vi ved, at stærke relationer og meningsfulde fællesskaber gør en kæmpe forskel.

Alligevel har vi ladet andre føre samtalen om børn og unge – politikere, forskere, eksperter – mens vi ikke har insisteret på, at vores stemme er uundværlig i sig selv. Og konsekvensen? At en af kerneaktørerne på at imødekomme trivselsudfordringen alt for ofte er blevet overset.

Derfor skal vi som samfund også blive bedre til at give talletiden til dem, som tager ansvaret for at arbejde med børn og unges trivsel, fordi der her er hands-on erfaringer til også at pege på løsninger.

Det er nemlig ikke nok, at vi i foreningslivet ved, hvor meget vores arbejde betyder. Det er heller ikke nok, at de børn og unge, der allerede er en del af vores aktiviteter, kender værdien af den. Derfor har vi fejlet. Fordi vi ikke har set det som vores opgave at være definerende for samfundets fortælling om børn og unge.

Derfor skal vi insistere på, at foreningslivets rolle ikke er en tilføjelse til livet eller en nødløsning på et problem. Det er en grundlæggende ret for børn og unge at have adgang til fællesskaber, der styrker dem. Vi skal kræve politisk anerkendelse af vores arbejde – ikke som en billig erstatning for offentlig velfærd, men som en uundværlig del af den.

Jeg er selv en del af én af de organisationer, der hver dag arbejder med at give børn og unge de egenskaber, Trivselskommissionen efterspørger. Vi har erfaringer og viden om, hvordan ressourcestærke børn, unge og frivillige kan være med til at skabe stærke og rummelige fællesskaber, hvor andre børn og unge med færre ressourcer kan træde ind. Vi har den teoretiske viden om, hvad der virker, den praktiske erfaring og flere helt konkrete bud på løsninger, der giver egenskaber, der peger ind i resten af børn og unges liv. Det burde taletiden også afspejle.

Den politiske opgave vil altid være at skabe rammerne for det bedst mulige børne- og ungeliv. Vores opgave i foreningslivet er at sikre, at de kommende generationer har egenskaberne til at tage del i livet. Det er på tide, at foreningslivet rækker ud efter mikrofonen og tager sit ansvar alvorligt.